

Finantsministeren (Estrup): Jeg skal ikke følge den ærede 2den Landsthingsmand for 11te Kredts (Kier) i hans Betragtninger over, hvorvidt det egentlig maa anses for rigtig eller i alt Fald fornøftigt, at dette Fiskeri ikke saaledes som andet Fiskeri i Saltvand skaar aabent for enhver Statsborger. Jeg holder mig til det nu Bestaaende, og jeg tager de faldne Kjendelser som ubestridelige og som uimodsigelige Resultater. Mit Udgangspunkt er altsaa det, at Østersfiskeriet i de danske Farvande ubestridelig nu er Statens. Da dette Fiskeri har faaet en ikke ringe Betydning, en Betydning, som det ærede Medlem jo selv erkjendte, idet han erindrede om den ikke ubetydelige Forpagtningsskifte, der for Fremtiden skal svares deraf, saa forekommer det mig ogsaa at være rigtig, at man ikke affisceserer ved de ældre, mindre fyldestgjørende Bestemmelser, der sigte til at værne om Statens Ret til Østersfiskeriet, men at man søger at fuldstændiggjøre dem. Det forekommer mig altsaa, at en Sammenligning imellem de ældre Bestemmelser og de her foreslaaede har overmaade Lidt at sige. Forøvrigt maa jeg dog bemærke, at efter mit Skøn var den ringe Bøde af 4 Rd. 1720 større i virkelig Værdi end nogen af de Bøder, der ere nævnte i det foreliggende Lovforslag; naar man erindrer, hvad Penge dengang og netop paa den Tid vare værd, tror jeg, det vil være uimodsigeligt. Jeg beder imidlertid Lovforslaget bedømt efter sit eget Indhold, og at man ikke altsaa omhyggelig søger Sammenligningspunkter med tidligere Bestemmelser, men kun holder Diet fastet paa det faktisk foreliggende, at Østersfiskeriet er Statens, at det har ehvervet en betydelig Værdi, og det en Værdi, som det er meget vanskeligt at værne om, og da tror jeg, at enhver Beflagelse over de grumomme Bødestemmelser, der ere foreslaaede i dette Lovforslag, tabe i Vægt. Der er imidlertid endnu et Moment, som jeg ikke kan Andet end henlede Opmærksomheden paa, og det er, at det efter min Mening, støttet paa de Sagkyndiges Skøn, er overordentlig vanskeligt og i mange Tilfælde umuligt at afgjøre, om det ulovlige Fiskeri har fundet Sted forsætlig eller tilfældig. Dete er Grunden til, at der i Lovforslaget ikke er skjælnet mellem disse to Tilfælde. Efter hvad der foreligger for mig, er det forholdsvis let at indrette almindelige Fiskerivedskaber til dermed at kunne fange Østers, og dersom det er Tilfældet, saa skaar det for mig som uundgaelig nødvendigt at fastholde de samme Straffebestemmelser for et saadant ulovligt Fiskeri, der af Bedkommende angives at være tilfældigt, som dem, man fastsetter for det forsætlig begaaede ulovlige Fiskeri.

Efter denne almindelige Udtalelse er det jo næsten overflødig for mig at bemærke, at jeg ikke kan gaa ind paa noget af de to første Endringsforslag, hverken paa det under Nr. 1 eller det under Nr. 2; men jeg vil dog sige, at, der-

som jeg havde Valget mellem et af disse to, — og der vil jo ganske vist foreligge et Valg, forsaavidt noget af dem skulde vedtages, da de jo ikke begge samtidig kunne vedtages —, saa kunde jeg dog langt bedre slutte mig til det Forslag, der er stillet af den ærede 2den Landsthingsmand for 8de Kredts (C. A. Hansen) end til det, der er stillet af den 2den Landsthingsmand for 11te Kredts (Kier), idet det forekommer mig at være mindre farligt at tillade Folk at spise paa Vandet de Østers, de kunne overkomme, skjøndt det er et Kov fra anden Mand, end at tillade ulovligt Fiskeri under Tilfældighedens Maske; thi at sætte en Bøde fra 2—25 Kroner for Udøvelsen af et saadant Forhold er, om ikke ligefrem at tillade det, saa i alt Fald at gjøre det til en saadan Lovovertrædelse, hvor Sandsynligheden er størst for, at man i Længden vil vinde ved at overtræde Loven. Den ærede Landsthingsmand har selv anført, at en saadan Tilfældighed, som forøvrigt heller ikke jeg har nogen Grund til at antage var Andet end en virkelig Tilfældighed, havde bragt 150 Østers i et Garn. Jeg tvivler ikke om, at dette Resultat af en Tilfældighed vilde komme til at gjentage sig, og atter gjentage sig og opsummere sig mange Gange, dersom man beskyttede Tilfældigheden, eller dersom man i alt Fald tog saa lempelig paa den tilfældige Lovovertrædelse, som den ærede Landsthingsmand har foreslaaet. Det, at Staten har overdraget sin Ret til Østersfiskeri — vel ikke i alle de Bønder, hvor Østers findes eller kunne forekomme, men dog i betydelige Østersvande — til anden Mand imod en betydelig Afgift, forekommer mig at paalægge Staten en særlig Forpligtelse til at værne om, at ikke den Gjenstand, den har overdraget i Forpagtning til en anden, væsentlig bliver forringet ved almindelige Bestemmelser om Østersfiskeriet. Jeg tror, at vi her ikke blot maa se hen til, hvorvidt det kunde være rimeligt at finde sig i, at Østersliebhave seilede ud og tilfredsstille deres Liebhave gratis ved at fange Østers ude paa selve Vandet, naar de vilde udsætte sig for den Ubehagelighed at maatte fortære dem paa Stebet, om det over for Staten er Noget, der i og for sig er værd at lægge Mærke til, men at man nødvendig ogsaa maa se hen til, at her er en anden Mand interesseret, en Mand, som for en længere Aarrække har forpagtet den ubelukkende Benyttelse i god Tro til, at han ogsaa virkelig skulde blive den eneste Benytter. Men, som sagt, mine Sympathier gaa langt mere med den ærede 2den Landsthingsmand for 8de Kredts (C. A. Hansen), der værner om Østersliebhaveernes Afgang til at tilfredsstille deres Liebhave, end med den ærede 2den Landsthingsmand for 11te Kredts (Kier), hvis Forslags Vedtagelse i mine Tanker i Virkeligheden vilde gjøre det meget tvivlsomt, om den, til hvem Staten har overdraget Østersfiskeriet i Simfjorden, ogsaa virkelig vilde blive Enebenytter